

N. R. 3

M A I 1948

1. ÅRGANG

ER GRAMMOFONENS DAGER SNART TALTE ?

Ovenstående titel ser illevarsende ut for vår avdeling R og i særdeleshet for Dahl som steller med plater og gramfoner. Han ser kanskje allerede fram til den dag da han sitter med henderne i skjødet, og de siste rester av nutidens gramfoner og elektriske platespillere kan sees på Teknisk Museum ute på Bygdøy. Men avdeling R og Dahl kan visst ta saken med knusende ro, for hvis titelen over denne lille orientering har noe for seg, vil det bare bety at avdelingen som erstatning for gramfoner kan by det store publikum et nytt produkt, nemlig magnetofoner.

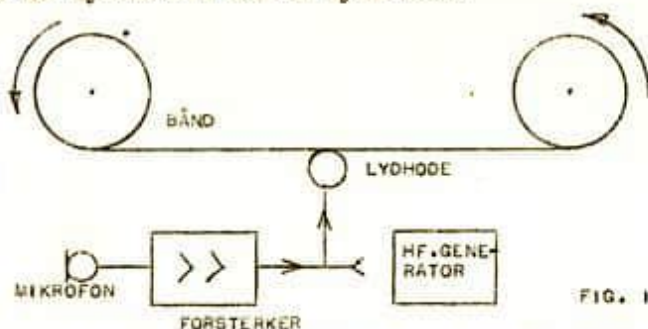
Hva er så en magnetofon? Mange har vel allerede lest om dette apparat i de utenlandske radiotidsskrifter og noen av oss har vel også hatt anledning til å bese de eksemplarer av arten som befinner seg på avd. R. Vi vil allikevel her i vår interne avis gi en liten orientering om prinsippet for disse apparater.

Magnetofon er et fellesnavn for alle elektromagnetiske lydinnspillere og lydavspillere. Det "lydbærende" materiale for en magnetofon består av ståltråd, papir eller plastbånd innsatt med stoff av magnetisk materiale eller en papirskive innsatt med samme stoff. Under innspillingen av en gramfonplate blir lyden omsatt i mekanisk bevegelse og skåret ned i platemassen.

Ved magnetofoninnspilling omsettes lyden i elektriske svingninger som magnetiserer lydbåndet.

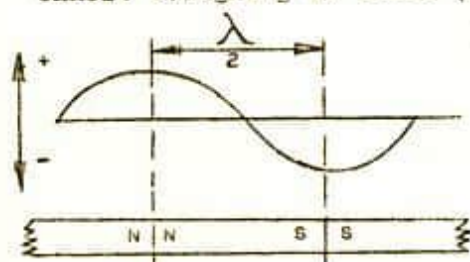
De nødvendige elementer for et lydbåndopptak er som følger:

Mikrofon, rørforsterker, lydhode, høyfrekvensgenerator og drivmotorer til frentrekk av lydbåndet forbi lydhodet.

Lyden opptas gjennom mikrofon som vist på fig. 1 og forsterkes opp i rørforsterkeren. De elektriske svingninger føres fra forsterkeren inn på lydhodet som svarer til skjærehodet som benyttes ved gramfonopptak. Lydhodet består normalt av to lamelerte halvsirkelformede elektromagneter fremstillet av en jernlegering med høy permeabilitet (f. eks. mumetall). De to halvsirkler har hver sin vikling og danner tilsammen en ringformet elektromagnet med en meget smal spalt. (Spaltbredde ca. 0.02mm). Båndet føres med konstant hastighet forbi denne spalt og blir magnetisert i takt med de påtrykte elektriske svingninger som via forsterkeren føres inn på viklingene på lydhodemagneten. En kan tenke seg at der på båndet dannes en liten permanent stavmagnet med nordpol og sydpol for hver enkelt elektrisk svingning som påtrykkes lydhodeviklingene.

For enkelthets skyld antar vi at vi har en ren tone, altså en svingning med konstant frekvens som magnetiserer båndet. Vi tar ut en enkelt svingning av denne (Se fig. 2.)

Det magnetiske felts intensitet følger den elektriske svingnings spenningskurve som går fra null til maksimum tilbake gjennom null til minimum og tilbake til null igjen. I løpet av en halv periode har vi altså på båndet fått dannet en liten magnet med nordpol og sydpol som på en vanlig stavmagnet. Det

er nu innlysende at bølgelengden og den tilhørende stavmagnets lengde er direkte proporsjonal med båndhastigheten og omvendt proporsjonal med svingefrekvensen. For at en slik elementmagnet skal kunne holde på sin magnetisme, må den ha en viss minimal lengde. Herav kan en slutte at båndhastigheten er avgjørende for hvor høye frekvenser en kan få bevart på båndet.

Foruten de lavfrekvente signaler påtrykkes også lydhodeviklingene en høyfrekvent svingning som skaffes fra en egen rørgenerator. Denne frekvens er ca. 6 ganger større enn den høyeste frekvens som skal reproduseres.

Innførelsen av denne høye frekvens som ligger over det hørbare område, er ingen nødvendighet for at man kan få bevart lyd på båndet, og en kan ennå ikke gi noen sikker forklaring på høyfrekvensens virkninger, men faktum er at både klirr- og støyforhold ved gjengivelsen blir vesentlig forbedret. Denne innspillingsmetode som er patentert av det tyske firma AEG, har faktisk revolusjonert magnetofonens brukbarhet, og har gjort den til en meget farlig konkurrent for gramofonen.

Vi har nu behandlet innspillingen av et magnetisk bånd. Avspillingen kan i korthet forklares som følger: Det magnetiske bånd føres med konstant hastighet forbi spalten på en elektromagnet av lignende konstruksjon som den som benyttes for innspilling. De små element-magneter som passerer forbi spalten vil da indusere elektriske spenninger i elektromagnetens viklinger. (Lenz's lov.) Disse små spenninger forsterkes opp i rørforsterker og gjengis i høyttaler som på et vanlig radioapparat.

Vi har tidligere nevnt at det "lydbærende" medium kan være enten homogen ståltråd eller bånd belagt med magnetisk materiale.

I Amerika diskuteres det for tiden livlig hvorvidt man skal gå inn for tråd eller båndopptagere. Begge har sine fordeler og mangler. Tråden som normalt har en tykkelse på ca. 0,1 mm tåler fuktighet, tar liten plass, og har stor magnetisk følsomhet. Dessuten er den mekanisk sterkere og tåler slitasje bedre enn bånd. På den annen side må man for et gitt reprodusert frekvensområde bruke større hastighet for tråd enn for bånd. Til eksempel kan nevnes at man med en trådhastighet på 60 cm/sek kan gjengi et frekvensområde opp til 5000 Hz; mens en for båndopptagelsen bare trenger en båndhastighet på 18 cm/sek for å kunne gjengi det samme frekvensområde. Grunnen til dette er at tråden er mere selvavmagnetiserende enn båndet og at derfor elementmagnetens lengde må være større for tråd enn for bånd. Tråden har også den ulempe at der ved lagring kan oppstå ekko på grunn av "magnetisk snitte" fra en tråd til en tråd ved siden av. Båndet har den fordel at det kan skjötes ved hjelp av limpapir og sjenerende ekko som forekommer ved tråd oppstår vanligvis ikke. Det sannsynlige er at båndopptageren kommer til å få den største utbredelse når det gjelder innspilling av både tale og musikk; mens trådupptageren

sikkert har sine fordeler som diktafon og hvor det ikke er nødvendig å oppbevare innspillingene i lengere tid.

Fråmfor gramfonen har både tråd og båndopptakerne den store fordel at et innspilt program kan strykes ut igjen ved hjelp av høysfrekvens og tråden eller båndet kan brukes opp igjen til andre innspillingar.

Støynivået og frekvensområdet er langt bedre enn ved gramfoninnspillingar, og prisen for tråd og bånd for samme spilletid også rimeligere enn gramfonplater.

På grunn av den høye pris på selve magnetofonen har den tidlige bare vart brukt i kringkasting og offentlig tjeneste, men amerikanerne er nu etter krigen gått i gang med masseproduksjon av apparatar som ligger innanfor alminnelig mansk økonomiske evne. Snart kommer vi ganske sikkert etter her på berget også, og til slutt vil kanskje gramfonen virkelig bare bli en saga blott.

N.R.

PRØV MED ET SMIL !

At iakttagelses- og vurderingsevnen er svært forskjellig hos de enkelte mennesker er vi vel enige om. Vi har alle vår egen måte å reagere på i de forskjellige situasjonar. En stor del av oss, kanskje den største, blir gretne hvis vi ikke får det som vi ønsker det, men det tror jeg bare ødelegger for en selv. Det jeg nærmest her ville framheve er, at jeg synes man heller skulle prøve å ta tingene litt mer humoristisk. Det er ikke dermed sagt at man skal la det skure og ikke forsøke å finne en løsning på sine problemer.

Den måten jeg nylig hørte en kvinne fremstille problemene fra arbeidsplassen på, viser at hun tross alt ikke hadde mistet humøret og dermed ikke var blitt en plage for sine omgivelser og seg selv. Om jeg greier å sitere hennes fremstilling slik at den ikke mister sin verdi, det er en annen sak.

" Når vi er 17, averterer de etter oss i avisene. Det heter at vi skal være med på gjenreisninga, for de (mennene) kan ikke greie det uten oss. Og hvis det er en kontorpost, så tar vi den med en gang og det er mye morsommere enn vi hadde ventet, for både de unge gutta og de andre "de store gutta" som de kalles, liker nye piker.

Det er lett å bli popp, for vi vet hvordan vi skal ta dem og så kaller de oss for kjei og rype og sånt, og når de unge gutta flyr i trappene, så vet vi at det er bare for å få en treff med oss og spørre om vi blir med på hytta og sånn.

Vi har samme lønn som dem og behøver ikke å gjøre noe for å få pålegg, for det kommer dettende et par ganger i året likevel helt til vi blir omkring 23. Da oppdager vi plutselig at gutta ligger mer enn hundre kroner over oss i gasje, og da skjønner vi absolutt ingen ting lenger, for de flyr fremdeles i trappene og ser etter nye kjei. Og de eldre damene, de med svarte forklær og noen ganger med golfjakke fordi de fryser, de kalles for røy, og de snakker ofte til de unge gutta for at de flyr slik istedenfor å sitte i ro og arbeide. Og så kalles de for "hurper", enda vi alle sammen vot at hurpene er utdødd for lenge, lenge siden, sammen med en hel masse fordommer.

Før vi vet ordet av det, så er fler og fler av oss blitt røy, og da ser vi strengere ut enn da vi var 17, og hvis vi er riktig flittige og synes at alle de andre også skal være det, så vi endelig en gang kan bli gjenreist, da sier kanskje en og annen "hurpe" om oss også. Ennu er de kanskje ikke så sikre på om vi er blitt det, men så ser de på oss. Nedenfra og opp, mest på klærne og så finner de ut av det. Av og til kan vi kanskje ennu overraske dem og da sier de "rene rypa" og så fortsetter vi en stund til med lebestiften og de høyhelte skoene som vi nesten ikke orker å gå med, og øreklipsene og det derre.

Imens er vi blitt så flinke og raske i arbeidet vårt, at vi nesten er blitt farlige. De største gutta synes ikke det gjør noe, men de andre synes heller at vi skal gifte oss og bli hjemme, for kvinnens plass er jo egentlig i hjemmet sier de. Og så titter de etter nye kjei. Noen ganger må vi lære opp en av dem (gutta altså) i arbeidet vårt og så blir han Hp. (Hovedperson) for alle oss på avdelingen og kalles sjef (med et eller annet foran) og så kan han be oss reise og ryke, og hvis vi blir sinna da, så er vi aldeles sikkert hurpe. Og "de store gutta" glemmer snart at vi i det hele tatt er til, helt til vi må på gamlehjem og de skal si adjø til oss og takke for alt (ifra vi var 17).

En dag spurte jeg ham som er Hp. for gasjene vare, hvor mange kjei og ryper og sånn vi hadde hos oss. Han sa at vi ikke hadde noe "sånn", bare kjei og ryper alt sammen. Og noen av dem er gifte og betaler samskatt, og alt er O.K. så lenge de bare henger i, men lar oss beholde autoriteten. (Skulle bare mangle). Han synes forresten at alle damene skulle gifte seg og få samskatt, for så kunne det hende at de fikk enda en skatt til og så blir det litt mer til gjenreisninga.

Egoist, tenkte jeg og så spurte jeg henne som lager de lange strimlene som vi får noen ganger istedenfor gasje og noen ganger sammen med gasjen, (System a la Proton). De med "opp - ned" på som nesten ingen av oss skjønner noe av og som det for det meste bare er trekk på og som alle de gifte mennene må vise konene sine. Hun skulle vel vite hvor skoen trykker, for hun er over rypealderen og har samskatt og all ting. "Nei-nei," sa hun og prøvde med et smil. Er det virkelig noen som spør etter hva vi damer mener, trodde våre meninger nærmest var til å sitte på. Beklager, men denne gang må jeg nok - av hensyn til konsekvensene - få lov å sitte på mine."

Man kan kanskje lese mellom linjene i denne lille skildring fra en arbeidsplass at det er kvinnens egne problemer hun her trekker fram, Muligens har hun oppgitt å få løst dem, men hun har ihvertfall inntatt den etter mitt skjønn absolutt riktige holdning til dem.

Vi i Proton har kanskje ikke de samme problemer, men sikkert problemer nok. Hvis ikke våre nærmeste omgivelser eller kanskje helst de med "embede og forstand" kan hjelpe oss å få løst dem, så må vi allikevel forsøke å beholde humøret!

Tilslutt et lite alvorsord kjære mannlige kollega:

Det er så hyggelig når du dagen derpå takker oss for kvelden på Protonfesten, og du forteller oss hvor søte og sjarmerende vi var. Ja, du trodde ikke vi var slik, og det var ikke langt fra at du betraktet oss som kvinne med Q. Det er nettopp slik vi vil være, men det er så vanskelig i arbeidslivet, for du har så altfor mange måter å vise oss på, at vi ikke er deg likeverdig.

G.W.

ET BESØK PÅ DEN BRITISKE INDUSTRIMESSE

Litt om det som den offisielle reiserapport ikke inneholder.

Det var ikke uten en viss spenning jeg kröp inn i flyet på Fornebu, for dette var min første tur i luften rent bortsett fra en tur for ca. 20 år siden med et åpent militærfly. Jeg lot imidlertid helt uberørt og dette falt heller ikke vanskelig, for det hele føltes som om man satt i en behagelig buss. Det viste seg å være så lite spennende at man faktisk følte seg skuffet. Riktignok kom vi inn i noen take- og regnbyger da vi nærmet oss Stavanger, slik at vi hadde følelsen av å sitte i en berg- og dalbane, men det varte ikke lenge før vi landet på Sola med tyggegummi i munnen. Vår flyvertinne, en sjarmerende dame, forklarte at dette var for å unngå smerter i ørene ved landing. Jeg betviler imidlertid ennå virkningen, for før vi kom til London hadde jeg hele munnen full av tyggegummi som jeg helt ubevisst behandlet ganske kraftig, men smerter i ørene hadde jeg likevel.

I Stavanger måtte vi vente temmelig lenge da varmeldingene fra

London var dårlige. Vi startet imidlertid etter ca. 1 times forsinkelse for å ta veien om Amsterdam. Vår flyvertinne som stadig var i aktivitet forklarte at ruten var lagt om for at vi kunne fylle bensin i Amsterdam i tilfelle landing i London var umulig. Dette hørtes jo ganske spennende ut, men det ble det ikke, for etter mellomlanding i Amsterdam, landet vi i London helt normalt bortsett fra at vi var ca. 3 timer forsinket.

Neste morgen tok jeg undergrunnsbanen ut til den britiske industri-messe. Ja, undergrunnen høres jo så dagligdags ut, men det var faktisk disse anlegg som imponerte meg mest under mitt opphold i England. Det er nesten umulig å tenke seg hvor meget arbeid det ligger bak disse anlegg og hvilken kolossal trafikk-kapasitet de har. Ved hjelp av rullende trapper ble man brakt 20-30 m under jorden og etter en meget rask kjøretur kunne man så dukke opp på omtrent hvilket som helst sted man skulle ønske det. Ja selvfølgelig under forutsetning av at man hadde valgt det riktige tog. Det var forbløffende hvor enkelt det var å ta seg fram med undergrunns-banen. Det var anvisningsskilter over alt for hva man skulle foreta seg. Bare man hadde vært utstyrt med tilstrekkelig antall øyne for å være i stand til å følge alle anvisninger.

Ved ankomsten til utstillingen ble jeg utstyrt med en katalog så tykk som en bibel, samt kart over utstillingshallen. På kartet så utstillingen grei og oversiktlig ut, men det artet seg ikke slik i virkeligheten, dertil var utstillingen av for store og uvante dimensjoner.

Over 2000 produsenter hadde hver sin stand og hver stand var som en liten velassortert forretning. Det var hallene i Olympia og Earls Court som ble brukt til messen. Disse ligger omtrent 5 min. bussreise fra hverandre. Det er umulig å gi noen beskrivelse av alt det jeg så og jeg vil bare nevne at hallene i Olympia inneholdt tekniske artikler, deriblant en del svakstrømsartikler, mens hallen i Earls Court inneholdt alle de artikler et privatmenneske kunne ønske seg. Det var forresten i Earls Court jeg så den stand som ubetinget tiltrakk seg størst oppmerksomhet fra publikums side. Da denne del av utstillingen ikke hadde noen interesse for vårt firma, hadde jeg tenkt bare å gjøre en rask marsj gjennom den. Jeg visste imidlertid ikke ordet av det før jeg befant meg inne i en kolossal sammenstimling foran en spesiell stand. Det var så tett av folk at jeg til å begynne med ikke kunne se noen verdens ting, men etter hvert som jeg fikk arbeidet meg nærmere, oppdaget jeg den nydeligste unge dame, iført et minimum av en badedrakt. Hun løp stadig inn og ut av

et lite avlukke hvor hun sannsynligvis skiftet om til forskjellige drakter, men dette tror jeg ingen la merke til i det hele tatt. Da jeg så meg nærmere om blant publikum, oppdaget jeg at det utelukkende besto av herrer. Ja, gamle Adam har ikke forandret seg stort. Selv om hele det britiske imperium stiller ut alt hva det har frembragt av tekniske vidundere, ser det ikke ut til at noe kommer opp imot det som ble fremstillet allerede under skapelsesprosessen.

De 2 neste dager oppsøkte jeg noen av firmaets forretningsforbindelser og etter en snartur til utstillingens svakstrømsgruppe, gikk turen videre til Birmingham hvor utstillingens tungindustri og også den elektriske del var plassert.

Turen gikk forresten ikke direkte til Birmingham, da det ikke hadde vært mulig å oppdrive hotellplass der. Jeg gikk av i Rugby hvor jeg hadde fått plass på et riktig koselig lite hotell. Rugby er ingen stor by. Den kan selv etter norske forhold karakteriseres som en småby. Her benyttet jeg anledningen til å gå gjennom British Thomson Houstons fabrikker. Disse har nemlig ca. halvdelen av sine fabrikanlegg beliggende i utkanten av Rugby. Ved disse fabrikker ble der fremstillet transformatorer, store generatorer m.m. Disse fabrikker står foran store utvidelser, men et av problemene er der som her hjemme, boligforholdene for arbeidere og funksjonærer. Ganske betegnende for de for tiden lange leveringsterminer som gjør seg gjeldende, var det store utendørs areal hvor det var lagret store støpejernsdeler som ventet på videre bearbeidelse i fabriken. Min guide opplyste at det som lå lagret utendørs representerte arbeid for fabriken i flere år fremover.

Etter å ha avlagt besøk ved utstillingen i Castle Bromwich, reiste jeg tilbake igjen til London i et spesielt oppdrag jeg hadde mottatt fra firmaet. Det var under mine bestrebelser for å utføre dette oppdrag at jeg for alvor fikk føling med hvor stor London virkelig er. Jeg skulle oppsøke Elliott Brothers i den syd-østlige del av London og da jeg kun hadde adressen og ikke visste hvor det lå, stoppet jeg en taxi og bad sjåføren kjøre meg dit. Jeg fikk imidlertid til min forbauselse det svar at så langt ville han ikke kjøre. Jeg trodde at vedkommende hadde misforstått meg, og stoppet neste taxi som kom. Jeg fikk imidlertid også her det samme svar. Jeg anmodet da om å bli kjørt til nærmeste befordringsmiddel som kjørte til den ønskede bydel. Drosjesjåføren tok seg imidlertid meget god tid før han ga seg i kast med å besvare dette spørsmål. Han tok opp sin pipe og så ut til

å tenke seg grundig om. Etter en tids forløp pekte han tvers over gaten mot en undergrunnsstasjon, og sa at jeg sikkert ville få de mest korrekte opplysninger ved å henvende meg der. Jeg tror at vedkommende drosjesjåfør ikke hadde anelse om hvorledes jeg skulle komme fram til den bydel hvor Elliott Brothers har sine fabrikker. Jeg kom til slutt fram til mitt bestemmelsessted ved hjelp av en trikk som brukte ca. 1 time. Jeg vil ikke påstå at dette var det raskeste befordringsmiddel jeg kunne ha benyttet. Dette fikk jeg imidlertid fullt kjennskap til senere.

Nu sto bare hjemturen igjen og med buss ble man kjørt ut til Northolt flyplass, og etter ca. 4 timers flytur landet jeg på Gardermoen i strålende vær og full sommervarme.

Ru

"HVILE FOR SPENTE NERVER"

Av dr. David Harold Fink. Cappelens forlag.

Nedenfor gjengis forlagets anmeldelse av boken "Hvile for spente nerver". Forfatterens store menneskekunnskap og erfaring som nervelege har gjort denne boken til et meget verdifullt bidrag til løsning av menneskelige problemer. Jeg har lest den med stor interesse og anbefaler den hermed på det beste.

K.Q.

"Etterkrigstiden med bolignød, varemangel, pengeknapphet, usikkerhet og frykt for framtiden har vært en hard påkjenning for nervene. Mange mennesker er kommet ut av balanse, har mistet arbeidsgleden og det gode humør og føler seg slitne, trette, irritable og uopplagte. Mot denne følelse av håpløshet, utilstrekkelighet og manglende selvtillit er det den kjente amerikanske nervelege DAVID HAROLD FINK tar kampen opp i denne boken. Ikke bare i Amerika, men bl. a. også i Danmark og Sverige har den fått en veldig utbredelse.

Han lærer oss å tenke objektivt gjennom våre personlige problemer, viser en effektiv metode til selvanalyse, forklarer betydningen av avslapping og hvile, og gir gode råd om valg av hobby, som et middel til å bringe nervene til ro.

I et kapittel gir han bevis for at svært mange fysiske sykdommer har en psykisk årsak, i et annet forklarer han oss hvordan vi skal unngå

folk som går oss på nervene. Han advarer oss mot å bruke heftige og hysteriske ord og han lærer oss Å LEKE i arbeidet. Barneadrenes vansker og betydning skildrer han på en slik måte at foreldrene blir hjulpet til å forstå sine egne barn og seg selv. Han viser at det går an å skape seg en ny innstilling og begynne forfra igjen, hvis vi synes at vi er kommet til kort.

Målet med denne fengslende og lærerike boken er å gjøre oss frie, lykkelige og mer effektive i liv og arbeid. Dr. Fink bygger sin framstilling på grundig vitenskapelig forskning, men han har klart å gi stoffet en populær og fornøyeelig form, hele tiden illustrert med instruktive eksempler fra hans egen praksis.

For alle som vil lære å forstå seg selv og utnytte sine muligheter, er hans bok en handsrekning som vanskelig kan overvurderes."

A V D E L I N G R.

I Munchsgt. 5 b, høyt over Oslos hustak med utsikt over fjorden og omhyggelig fjernet fra hovedkontor og direksjon, har Avd. R. sine lyse og luftige lokaler. Og i Avd. R. steller man med høyaktuelle ting som virkelig interesserer folk. Radio, lydfilm, magnetofon etc. er nettopp noe for det blaserte publikum av 1948.

Dere som er dømt til å henselepe en kjedsommelig tilværelse blant lyspærer og sikringer i Rosenkrantzgaten, må jo medgi at det dere driver med ikke er no videre spennende akkurat. De tider er jo forlengst forbi da vi syntes det var en sensasjon når vi fikk lys i stua bare ved å skru på en knapp. Ja, selv slike undere som at kløktige ingeniører ved hjelp av lumske maskiner greier å trylle fram massevis av kilowatt fra et ganske alminnelig fcssestryk imponerer ikke barnet av stålet og betongen det ringeste. Nei, da må Avd. R. til!

Og dere våre kolleger i Rosenkrantzgaten ville nok gjerne flytte opp til oss alle sammen, for vi vet at for dere står Avd. R. i et rosenrødt skjær, og øyensynlig tror dere en arbeidsdag i Munchsgt. foregår omtrent slik:

Ved 10 tiden, når de fleste av funksjonærene er på plass, og de siste russiske fremstöt i Berlin er diskutert, begynner dagen med morgenkonsert på grammofon. Det blir akkurat tid til en 3-4 plater før teen serveres klokken 10.30.

Klokken 11 blir det en avbrytelse av postguten fra Reg. som kommer med en bunke bestillinger på ting som vi ikke kan skaffe, så det er fort

unnagjort.

Fra kl. 12 til 13: soletime på verandaen, resp. sneballkrig på taket om vinteren.

Etter nyhetene kl. 13: filmforestilling eller magnetofonopptak med allsang.

Klokken 14.30 nok en avbrytelse av postgutten, som kommer for å konstatere at det ikke er noe post, og så nærmer klokken seg raskt 15 og arbeidsdagen er snart slutt.

Det foregår ikke akkurat sån naturligvis. Kundene begynner som oftest å innfinne seg klokken 9, og siden er det ikke fred å få. Det skrives bestillinger så blyantene glöder, pikebarna hamrer på maskinene, det brøles i telefoner, og hva underholdningsmusikken angår, så innskrenker den seg til skjærende disharmoniske hvin fra radioverkstedet og fra Dahls grammfon når han prøver swingplater, alt akkompagnert av den evindelige dur fra trykkeriene nedover ietasjene. Nei, noen rekreasjonsanstalt for slitte nerver er Avd. R. ikke.

Men vi som arbeider i Avd. R. vi trives godt her oppe høyt over byen. Vi har sol og utsikt, og vi er en liten hyggelig familie som går godt sammen. Kjedelig har vi det aldri, for det har vi ikke tid til. Vi skal jo vesentlig leve av å selge smådelar til en 20-30 öre pr.stk. og da skal det nok så meget til. Men så selger vi også år om annet noen millioner slike smådelar, og det er ikke mange radioapparater i Norge som ikke inneholder delar som er levert av Avd. R i Proton.

Litt annet har vi også å by på og som koster noe mer, kinomaskiner og radiosendere f. eks., og vi kan endog rose oss av å føre landets desidert dyreste radioapparat; Radiogrammfonen DECOLA, kr. 4915.-. Det vil kanskje interessere leserne å høre litt mere om Decola:

Apparatet har 16 rør fordelt på tre separate chassiser. 8 bølgeband, hvorav 6 på kortbølge med båndspredning. Trykknappavstemning for 6 stasjoner.

3 stk. 12" krafthøyttalere.

Automatisk plateskifter som skifter små og store plater om hverandre og er forsynt med spesial pick up med safirstift.

Kabinettet er i sapoli-mahøgg og gjengivelsen er eventyrlig. Hele apparatet er med andre ord en drøm (og det vil det sikkert fortsette å være for de fleste av oss).-

Dette var noen spredte glimt fra en av firmaets utposter, Avd.R i Munchsgt. 5 b.

OJ

TIL UTLANDET I SOMMERFERIEN.

Selv om de fleste av Protonavisens lesere vel allerede har planlagt sitt sommeropphold for iår, kan det kanskje være av interesse for enkelte å lese denne beretning om en forholdsvis billig og interessant utenlandsreise i sommerferien. Betingelsene er imidlertid at man har en sykkel og ikke tar det så nøye med komfortabel overnatting på hoteller.

Etter at min reisefelle og jeg hadde ordnet med pass og meldt oss som medlemmer av henholdsvis Landslaget for Norske Ungdomsherberger (N.U.H.) og Dansk Vandrelaug (D.V.L.) (medlemskap i en av foreningene er tilstrekkelig), var vi startklare. Syklene var ekspedert til Larvik 2 dager i forveien. Vi reiste med toget fra Oslo ved middagstider søndag 7. juli. Fra Larvik reiste vi om aftenen kl. 1/2 10 med bilfergen "Peter Wessel" på "fellesklasse" til Fredrikshavn, hvortil vi kom mandag morgen ved 1/2 8 tiden. Tollbehandlingen i Larvik og Fredrikshavn gikk rask fra handen og danskene var meget vennlige mot de norske turister. Særlig hadde jeg inntrykk av at man behandlet sykkel turistene meget elskverdig.

I herlig solskinn startet vi med godt humør på den ca. 60 km lange vei over Søby til Aalborg. Vi hadde hørt meget om de herlige sykkelveier i Danmark, men begynnelsen fra Fredrikshavn og omtrent halvveis til Aalborg var ikke særlig god. Det skulle imidlertid senere vise seg at dette var det dårligste veistykke på den ca. 800 km lange sykkel tur, som vi hadde foran oss. Det var anbefalt oss på forhånd å reise gjennom Danmark fra nord og sydover, idet man hovedsakelig har nordvestlige vinde over Jylland i sommerhalvåret. Vi var imidlertid litt uheldige, da vi hadde endel motvind og dette forsinket oss på de første reiseetapper.

Vi ankom til den vakre by Aalborg ved Limfjorden etter 8 timers kjøring. Byen som bl. a. er bekjent for sin aquavit har vakre og brede hovedgater og den store renslighet i denne samt i de øvrige danske byer var i øyefallende.

Neste dags morgen besøkte vi først den vakre lille zoologiske have og tok en tur med heisen opp i Aalborgtårnet, hvorfra vi hadde en herlig utsikt over byen, Limfjorden og omegnen.

Ut på formiddagen startet vi på neste etappe gjennom Danmarks største skog Rold Skov. Dette var det eneste sted i Danmark hvor naturen var omtrent som i Norge med endel kupert terreng og endel nåleskog. Forøvrig var løvskogen også her sterkt fremtredende. Vi passerte Hobro, som er bekjent som sommerturiststed, men man skal her ikke forsøke å forstå det danske språk som tales på stedet, for det er ganske uforståelig for oss nordmenn. Som et lite eksempel nevner jeg at uttrykket "jeg har vært i Hobro" uttales "I ha vat i Hobrov". Vi hadde endel duskregn underveis og kom fram til bestemmelsesstedet Randers sent på ettermiddagen. Vandrers hjemmet ligger også her utenfor byen i en liten skog og vi ble godt mottatt.

Neste dag syklet vi til Viborg og besøkte domkirken, som er bygget i 1130 og som innvendig er dekorert med frescomalerier av den kjente danske maler Skovgaard. Fra Viborg gikk turen til Silkeborg, som ligger i Danmarks

vakreste skogstrakter omkring Julsjøene. Her er det om sommeren stor turisttrafikk av såvel "kuffertturister" som bil- og sykkelturister. I bøkeskogene langs sjøene er det mange leirplasser, hvor man kan slå opp telt og på enkelte steder kan man leie kanoer og foreta herlige båtturer på sjøene.

I Silkeborg så vi bl. a. "Nordeuropas største globus" - en rund gassbeholder ca. 10 meter i diameter.

Neste morgen hadde vi en herlig båttur med en hjuldamper, som går fra Silkeborg over Julsjøene til stasjonen Himmelberget øst for byen. Vi satte bagasjen og syklene igjen på restauranten ved dampskipsstoppestedet og gikk opp til det berømte Himmelberg, som med sine 147 m inntil for kort tid siden ble ansett som Danmarks høyeste fjell. Den vakre skogvei fører gjennom bøkeskog og på toppen av berget er reist et utsiktstårn, hvorfra man har fin utsikt over de 7 Julsjøene og skogene omkring. På en åpen plass på toppen av berget møtte vi et norsk musikkorps. De var på vei videre sydover og vi skulle senere treffe musikantene igjen på Tivoli i København noen dager senere.

Som et eksempel på den good-will, som nordmennene hadde og forhåpentlig fremdeles har, kan jeg nevne at jeg traff en ung pike, som hadde forstuet foten sin ved "bestigning" av Himmelberget. Hun var blitt behandlet av en dansk lege, som imidlertid ikke forlangte noe honorar, da hun var norsk.

Vi syklet nå over Ry, Skanderborg til Danmarks nest største by Aarhus. Vandrerrhjemmet ligger utenfor byen i Riis Skov. Dette var det vakreste og mest komfortable vandrerrhjem hva innredningen angår og jeg kan nevne at det her f. eks. var flisebelagt bad og på hvert soverom var det maksimum 8 soveplasser. Man må imidlertid her rette seg etter den strenge vertsanvisninger. Vi hadde den glede å treffe sammen med studenter fra hele verden, idet det Kristelige Internasjonale Studenterforbund hadde møte i byen i de dager vi var der. Vi kom i samtale med hollendere, engelskmenn, indere og amerikanere.

Det var en selvfølge at vi måtte ofre en dag på å se Aarhus med sine mange pene bygninger og sitt "folkemuseum" eller som det heter der "Den gamle by". Her er samlet mange gamle bygninger og det er meget interessant å se på. Senere besøkte vi det hypermoderne rådhus, som har et temmelig rart tårn omgitt av lysmalte tynne jernkonstruksjoner. Danskene sier selv for spøk at bygningsfolkene har glemt å ta ned byggestillaset. Innredningen var også meget moderne. Det minnet nærmest om et amerikansk fengsel, hvor man kan se opp gjennom alle etasjene og se alle inngangsdørene til "fangerommene".

Man bør heller ikke unnlate å besøke museet for den verdenskjente eventyrforfatter H.C. Andersen. At han er verdenskjent så vi av de mange utgaver av hans eventyr, som var samlet på de forskjelligste språk, kinesisk og japansk ikke unntatt.

Neste dag reiste vi videre sydover og passerte Horsens, Vejle, Fredericia og Lillebeltbroen. Vi overnattet i Middelfart. Verten på Vandrerrhjemmet var så elskverdig å gi oss plass til tross for at vi kom etter kl. 9 etter å ha syklet ca. 110 km på dagen.

Den neste etappe var Middelfart-Odense og vi befant oss nå på Fyn, hvor terrenget er meget flatere enn på Jylland. Veiene var overalt de beste, hovedsakelig betongveier.

Neste dag reiste vi videre til Nyborg, hvorfra vi tok fergen over Storebelt til Korsør, hvor vi overnattet. Fra Korsør syklet vi neste morgen over Skalskør, Næstved til Vordingborg, hvor vi ankom ut på ettermiddagen. Vi hadde interesse av å se Nordeuropas lengste bro, den 3,2 km lange Storstrømbro. Dette var et flott ingeniørarbeid. Broen hviler på 51 piler med 3 gjennomseilingsfag. Gjennomsnittshøyden er 26 meter og middel-fagets spennvidde er 140 meter. Broen er 30 meter bred i overkant og brofestene 90 meter brede ved jorden. Det har tatt 5 år å bygge broen, og den har kostet ca. 26.000.000,- kr. Den ble innviet i 1937. Da vi også hadde fint vær om ettermiddagen, tok vi en tur over broen og drakk kaffe i en liten restaurant på den andre siden.

Neste dag syklet vi fra Vordingborg over Køge til Roskilde, som er bekjent for sin domkirke. I domkirken er det meget interessant å se og her ligger de danske konger helt fram til nåtiden. Kongenes sarkofager er meget vakre kunstarbeider og de er plassert i store dekorerte saler med kjempemessige frescomalerier. Enkelte sarkofager er i marmor smykket med figurer. Vi overnattet på vandrerhjemmet i utkanten av byen og syklet neste dag oppover Sjælland til Hillerød. Den lille koselige by ligger ved sørenden av den vakre lille Slotssøen. Midt ute i denne sjøen ligger det bekjente Fredriksborg Slot på 3 små øyer. Fredriksborg Slot er det betydeligste verk fra den eldre nordiske renessanses tid. Slottsgården er smykket med en vakker Neptun-fontene med mange figurer. I det mektige hovedslottet er i det nasjonalhistoriske museum samlet en overveldende mengde kunstgjenstander og vakre malerier samt modeller av skip fra forskjellige tider. Disse modeller viser seilskipenes og dampskipenes utvikling gjennom årene. Man bør, hvis man er kunstinteressert og historisk interessert, reservere minst en hel dag for å se samlingene. Et praktfullt rom og meget malerisk er den store riddersalen.

Vi overnattet på vandrerhjemmet og reiste den neste dag videre til Helsingør, hvor vi bl. a. besøkte det historisk berømte Kronborg Slot. Herfra har man en herlig utsikt over Øresund helt over til svenskesiden (Helsingborg). I slottet er bl. a. et interessant handels- og sjøfartsmuseum med pene skipsmodeller o. l. På Kronborg Slot med sine imponerende 4 tårn med høye spir avholdes på slottsplassen hver sommer festspill med oppførelse av Shakespeares "Hamlet".

Fra Helsingør syklet vi den vakre vei sydover langs Øresund, også kalt "den danske riviera" til København. Vi var i København i 4 dager, idet vi unntakelsesvis fikk lov til å overnatte 4 døgn på vandrerhjemmet, som er i en skole i den nordøstre del (Øresundsgade) av København. For å se alt som kan være av interesse i København trenger man selvfølgelig mer enn 4 dager, men hvis man innretter seg fornuftig og bruker sykkel fra sted til sted, kan man i løpet av kort tid få sett temmelig meget. Vi så om formiddagen og utover ettermiddagen på Raadhuset, hvor vi gikk opp i rådhusårnet. Herfra har man herlig utsikt over København. Siden så vi "Rundetårn", Børsen og Amalienborg Slot, hvor vi selvfølgelig måtte overvære vaktparaden. Vaktsoildatenes uniformer med de store bjørneskinnsluer (ikke særlig behagelige i sommervarmen) var meget pene, og mange københavnere og utlendinger ser på paraden.

Siden besøkte vi "Thorvaldsens Museum", "Christiansborg Slot", "Kongens Nye torv" med "Det kongelige Teater", kunstsamlingene i "Glypteket" og

"Statens Museum for kunst". Det ble dessverre ikke tid til å se Nasjonal-museet, som vi håpet å se ved en senere anledning. Derimot var vi ute i Charlottenlund og så "Danmarks Akvarium", som er Europas nest største og samlet i 2 store nybygninger. 2 ettermiddager var vi i Zoologisk have, hvor man kan tilbringe flere fornøyelige timer sammen med de mange dyr som er samlet der. Hver aften var vi i Tivoli, som var besøkt av en mengde dansker og utlendinger. Her traff vi også de tidligere nevnte norske ungdomsmusikanter og en aften var det sang av sangkor fra de 4 nordiske land. Hertil kom artistopptreden med nervepirrende akrobatkunster. Her i Tivoli kan man på en lettvinnt måte bli kvitt sine overflødige skillinger hvis man fremdeles har noen ved slutten av en lang reise gjennom Danmark.

Den 4. dag om aftenen tok vi nattoget til Oslo.

Til slutt vil jeg nevne at en slik reise ikke behøver å bli særlig kostbar når man innretter seg praktisk. Overnattingsprisen på vandrerhjemmene er kr. 1.- pr. natt og man kan spise en billig frokost og tildels middag og aften på de fleste vandrerhjem. Medlemmer av Vandrelaug og N.U.H. har forøvrig moderasjon såvel på inngangspenger til museer, kunstsamlinger, som båtreiser etc. Man kan på denne måte godt komme ut med de tildelte 325,- dkr., som nordmenn får ved reiser til Danmark. Vi hadde ved ankomsten til København syklet 800 km på 12 dager og passert og delvis sett 25 danske byer.

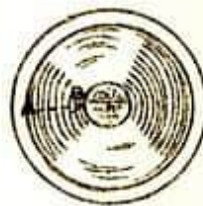
F.W.

- - - -

LITT HJERNEGYMNASTIKK

Løsningen på marsproblemet:

De 4 deler av steinen veide 1,3,9 og 27 kg.

Maiproblemet:

Tegningen ovenfor skal forestille en gramfonplate. Avstanden a-b (det stykket som inneholder selve teksten) er 10 cm. Platen går rundt 210 ganger i minuttet, og det tar 3 minutter å

spille den helt ut. Hvor lang vei har gramfonstiften tilbakelagt, mens platen ble spilt?

C. J. Johansen feirer 40års
jubileum.

For 42 år siden ble en ung herre som de fleste av oss her kjenner under signaturen "C.J.J." ansatt i firmaet, som dengang het Siemens-Schuckert N/A og hadde tilhold i Kirkegt. 20.

I Siemens' tid var det alminnelig at man feiret både 25- og 40års jubileum, men som bekjent ble tjenestetiden godkjent kun fra det fylte 18de år hvis man hadde vært så uheldig å begynne i en tidligere alder. Og så uheldig var altså C.J.J. som den 2. mai d.å. samtidig som han fylte 58 år (hvem sku' tro det?) egentlig skulle feire 40års jubileum etter den gamle ordning. I den anledning hadde jeg forleden et intervju med C.J.J.

"Mor'n gammel'n, gratulerer med dagen, åssen føles det å være så gammel i firmaet, og er De fornøyd med tilværelsen?" "Å takk," svarer C.J.J. med et bredt smil på sitt runde ansikt, som samtidig ser ut som et spørsmålstegn.

"Er'e noe det gjelder?" "Ja, jeg ville gjerne De skulle fortelle litt fra gamle da'r."

C.J.J. setter seg med spørrende, undrende øyne. "Kan det ha noen betydning?" kommer det langsomt. "Fortell, fortell, jeg juger sjöl," svarer jeg og C.J.J. fortsetter: "Ja, det er nå ikke jug at jeg begynte i Siemens da jeg var en 16 års gammel guttunge. Det var altså i 1906. Den første virkedag har spesielt brent seg fast i min erindring. Jeg er fremdeles forbauset over at jeg etter den første dags ilddåp gikk ned dagen etter i denne forretningen med det fremmede navnet "Siemens-Schuckert". Jeg ble nemlig satt til å betjene sentralbordet og jeg hadde nesten ikke satt en telefon før. Det ble i begynnelsen stadig kryss på linjen som utløstes i forbannelser med tordenrøster fra alle kanter, fra fjern og nær. Når jeg samtidig skulle etterregne alle leverandørregninger, skrive alle konvolutter, frankere brevene og siden dra på posthuset med hele stasen, var det

ikke til å undres over at jeg ble litt huger'n og skjelven i knærne. Tonen kunne være nokså streng, og kontortiden var ubegrenset. Hvis et arbeide ikke var ferdig ved kontortidens slutt, så var det å holde på utover kvelden, og overtidbetaling var det jo ikke snakk om dengang. I vintersesongen var det delt kontortid fra kl. 9 til 2 og fra 4 til kl. 7, altså med to timers middag. Jeg bodde på Sinsen og gikk frem og tilbake til kontoret - også hjem til middag. Å trikke var ikke så alminnelig dengang. Å røke på kontoret var strengt forbudt, og det var først etter den ordinære kontortids slutt at snadden kom frem.

Det gikk etter hvert glattere med bistand fra forståelsesfulle kolleger, og jeg kom da endelig inn i rutinen i forretningens daglige liv. Det arbeidet dengang på kontoret ca. 15 mennesker og utvidelsen i årene fremover har jo derfor vært særlig merkbar. De eldre "gutta" hadde kløngenavn som "Skredder'n", (Daldorff) "Balla", "Scheinwerfer'n", "Liket" o.s.v. (de siste 3 er sluttet for mange år siden) og det satte en viss spiss på trivselen. En nybegynner ble ofte offer for en spøk f.eks. "Gå ned på lageret og hent en prøve på veggarmør for 5.000 Volt", eller en isolator for 15 HK", eller en eske ampere", o.s.v.

Det var en stor dag for meg, da jeg fikk beskjed om at jeg skulle over til de voksne gutta i anleggs- og statistikk-avdelingen med Daldorff som min avdelingsjef. Når dertil kommer at jeg ble plasert ved en nyanskaffet høy bokholderipult (uten fjærpenn), så var det ikke helt ufarlig å si "du" til meg. Alle tallrekker ble summert i hodet, vi hadde ikke slike fine greier som regnemaskiner dengang, og derfor fikk vi jo en fabelaktig fin trening i hoderegning. Vi hadde 3 skrivemaskiner, og nå har vi vel bortimot 50 - 60.

Ja nu har De vel fått et inntrykk av hvordan jeg hadde det i min første tid i "Siemens".

Vi gratulerer C.J.J både med 58 årsdagen og det 40 - resp. 42 årige tjenestejubileum i firmaet og ønsker ham alt mulig godt fremover i tiden.

J. I.

V I G R A T U L E R E R :

50 år: Helge Larsen, Montasjeinspektør 9/4-48

70.år: Kr. Løvlie, Smed, verkstedet 18/4-48

- - - - -

IDRETT OG FRILUFTSLIV

Ved Protons Oslo-avdeling er det i dag ansatt ca. 350 mennesker. Av disse er 231 medlemmer av klubben. Dette utgjør ca. 66%. Vi burde kunne regne med en større oppslutning om klubbens arbeide, og vi vil håpe at alle ikke-medlemmer nå tar sin stilling til klubben opp til overveielse. Det er ikke nødvendig å være aktiv sportsmann for å være medlem av Proton sportsklubb.

Av paragraf 2 i klubbens lover fremgår det at:

"Klubbens formål er å fremme interessen for sommer- og vintersport, samt gjennom arrangementer og sammenkomster å arbeide for samhold og et godt og kameratslig forhold blant alle som har sitt virke i A/S Proton!"

Vi skulle tro at samholdet og samarbeidet nå skulle være mer påkrevd enn noensinne. Vi vil be dere alle om å slutte opp om klubben, og vi er forvisset om at hvis vi alle legger godviljen til, så vil vi kunne regne med å oppnå det som var et av hovedformålene da klubben ble stiftet, nemlig å få i stand det gode kameratslige forhold for alle som har sitt virke i A/S Proton.

Som avslutning på vintersesongen arrangerte sportsklubben en liten fest med premieutdeling på Holmenkollen Restaurant den 27. april. Takket være firmaets sjenerøsitet kunne vi sette opp en imponerende rekke av premier.

Fremmøtet var bra og stemningen var så høy at arrangørene ikke engang fikk anledning til å putte inn de omhyggelige og i all hemmelighet planlagte overraskelser som skulle fylle ut dødpunktene, men det kommer vel en anledning senere til å ta igjen det forsømte.

WK.

INNENDÖRSTRENINGEN AVSLUTTES.

Tirsdag 13/4.48 var siste dag for innendörstreningen. Dame- og herrelaget har gjennomgående vært godt representert på gymnastikken på Uranienborg skole, og vi har fått en instruksjon som vi har fulgt med i med kropp og sjel. Trygve Aas har vært en fremragende og ivrig trener. Han har med sitt gode eksempel vært en spore til å få oss til å gjøre vårt beste.

Vaktmesteren på Uranienborg skole var meget godt fornøyd med vår oppførsel, og ønsket oss velkommen tilbake til vinteren igjen. Nå er vi meget spente på resultatet av innendørstreningen. Det ser ut som vi alle har lært en hel del, og stakkars våre motstandere i år. Det skal ikke bli som i fjor for herrelagets vedkommende, da vi tapte hver kamp. Men en ting tapte vi ikke, og det var pågangsmotet. Med samme mot i år skal vi nå til topps.

Damene var slett ikke borte i fjor, men under Trygve Aas's ledelse vet jeg at de har hatt en fremgang som skal spærres over hele byen. Vi gleder oss!

Oslo, den 19/4.48
for Håndballgruppen
D. S.

MEDDELELSE FRA HÅNDBALLGRUPPEN.

Etter en hard og målbevist innendørstrening i vinter ble sesongen åpnet av damelaget vårt som spilte mot Steen og Ström, den 17.4. og vant en fortjent seier med 2 mot 0. Damelaget har ellers spilt følgende treningskamper:

Lasör - Proton	4 - 2
Per Kure - Proton	5 - 1

Herrelaget spilte den 22.4 sin første kamp mot Lasör og vant 6 - 0. Denne kampen var litt av en begivenhet da det var vår første seier for herrelaget i håndballgruppens toårige historie.

Herrelaget har ellers deltatt i EB.s vårturnering. Det første laget vi møtte her var fjorårets bedriftsmester Elektrisk Bureau, og respekten for disse gutta var så stor at vi kom likesom ikke i gang før det var slutt og da viste kuleramma 12 for de store og null for de små. Men vi treffes nok igjen og da.....

Resultatene av EB.s vårturnering ble:

EB - Proton	12 - 0
Thune - Proton	7 - 2
Feiervesenet - Proton	5 - 9
Lasör - Proton	6 - 7

Bedriftsmesterskapet tok til for damene den 18. mai (de hadde fått beskjed om å legge seg tidlig den 17. for å være i form), og for

herrene den 22.5., og så går det slag i slag til sommerferien.

Mandag den 26.4. forsøkte vi med en treningsaften på hytta.

Vi drev kondisjonstrening i terrenget med påfølgende instruksjon av den alltid tilstedeværende Trygve Aas, og etter et forfriskende bad, hygget vi oss med kaffe og smørbröd, mens det ble pratet håndball oppad vegger og nedad stolper. Forsöket falt heldig ut og skal bli gjentatt oftere.

Ellers driver håndballspillerne intenst med arbeidet på banen ved hytta, men det er mye som står igjen og vi er takknemlig for den hjelp vi kan få.

Det er hyggelig og oppmuntrende å se at våre arbeidskamerater begynner å møte opp til kampene våre. Hold öye med tavlen, der vil De alltid finne hva som foregår og hvor.

Ndb.

MEDDELELSE FRA SKYTEGRUPPEN.

I mange år har skytegruppen ligget i dödsvannet, men nu er de fleste vanskeligheter overvunnet, og vi begynte övelsesskytning igjen onsdag den 19. mai.

Gruppen har nu försteklasses materiell og vi har leiet 5 standplasser av Oslo Skytterlag på Gressholmen. Standplassene står til vår disposisjon hver onsdag fra kl. 17 - 20. En av firmaets mest drevne skyttere, montör Bjerknes har lovet å gi de nybegynnere som skulle önske det litt instruksjon.

Vi kan dessverre ikke skaffe anvisere i år, så de som er med og skyter må en og annen gang ta en jobb i anvisergraven. Ammunisjon får vi kjøpt for kr. 0,15 pr. skudd ute hos forretningsföreren på Gressholmen. Det er en restaurant ute på öya hvor man kan få kjøpt forfriskninger og det er anledning til å dyrke badelivets gleder der ute.

Ferje til Gressholmen går onsdag fra Vippetangen kl. 15.40 - 16.20 - 17.05 - 17.45 - 19.00.

Vi håper at interessen for skytning vil vise seg å være ennu större i år enn den var för krigen.

Ha.

TENNIS.

Til tennisturneringen har det hittil (10/5) meldt seg 8 damer og 12 herrer. Gruppens oppmann er skuffet over den svake interesse for denne sportsgren. Kontingenten skulle heller ikke være avskrekkende - kr. 17.- for hele sesongen, inkl. baller.

OPPSLAGSTAVLE.

Sportsklubben har nu fått egen oppslagstavle i porten hvor alle sportsmeddelelser vil bli slått opp.

- - - - -

PAPIRRASJONERINGEN OG PROTON-AVISEN

På grunn av papirrasjoneringsen er Proton-avisen denne gang blitt endel forsinket da trykkeriet ikke kunne skaffe det spesielle papir, som brukes til avisen før i begynnelsen av juni.

Red.

Etter at redaksjonen var avsluttet har vi mottatt den sørgelige meddelelse at en av våre arbeidskamerater vikler Arnfinn Hermansen er avgått ved døden den 4. juni etter et flerårig sykeleie, bare 35 år gammel.

Arnfinn Hermansen ble ansatt ved vårt verksted den 14.12.28, og han hadde således allerede en lang arbeidsdag bak seg i firmaets tjeneste. Vi som hadde den glede å kjenne ham vil alltid bevare minnet om en god kamerat og en dyktig fagmann. Han etterlater seg hustru og to barn.

Vi lyser fred over hans minne.